

[Indenrigsministeren.]

jo maatte være meget glad for, at den havde Tilgodehavender hos Stat og Kommune i Form af kommende Refusion, thi derved havde den virkelig Pantsætningseffekter, som muliggjorde det for den at faa Laan. Men naar det ærede Medlem her stiller sig op og siger, at det ikke er vanskeligt for Kasserne at faa Laan, det drejer sig jo blot om  $\frac{1}{2}$  pCt., og saa kan man sagtens gaa hen at laane i Banker og Laaneinstitutioner i det hele taget, saa tager det ærede Medlem ganske fejl. Ja, det nytter ikke, at det ærede Medlem ryster paa Hovedet; for her ved jeg Besked; det kan det ærede Medlem være overbevist om. Jeg har haft tilstrækkelig mange Kvaler med at tilvejebringe saadanne Forhold, at det overhovedet blev Kasserne muligt at laane; det var ikke nok, at man stillede Statstilskud og Kommunetilskud i Pant for Indfrielsen; der krævedes ogsaa Sikkerhed for, at Staten, hvis Lovgivningsmagten ændrede Tilskudsreglerne, vilde være Selvskyldner for de Beløb, der eventuelt kom til at mangle. Nej, det ærede Medlem maa ikke tro, at Arbejdsløshedskasserne er Laansøgere, som der er nogen synderlig Villighed til at imødekomme. Det ærede Medlem maa endelig ikke tro, at man i nogen Laaneinstitution nærer nogen absolut Tillid til disse Kassers Betalingsevne. Og derfor var det, jeg i denne Forbindelse sagde, at det havde ikke været styrkende, de Bestræbelser, den forrige Regering havde udfoldet for at smøge de Kasserne indgaaede Laaneforpligtelser af dem.

Jeg skal kun gøre en ganske enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. P. Munch. Trods den Applaus, han fik fra Galleriet, fra ærede Tilhørere, forekom det mig alligevel, at den Tale, det ærede Medlem ved denne som ved saa mange tidligere Lejligheder fører, naar vi her drøfter dette Problem, om Erhvervenes Nødstilstand og den store Arbejdsløshed, er skadelig Tale. Det ærede Medlem gjorde det altsaa ogsaa i Dag, for saa vidt som han gennem de Udtalelser, der vakte saa lydelig Tilslutning fra Tilhørerskaren i Tinget, har stimuleret til at opretholde de Tilstande, som var Ulykkens Aarsag. Thi det ærede Medlem skildrede jo her: Hvad betyder det, at Eksportvaren giver 135 og Importvaren 147? Der er ganske vist en Forskel; men den var dog ikke saa stor, mente det ærede Medlem! Men det ærede Medlem ved jo særdeles vel, at det ikke er det, jeg taler om her, men at det er dette, at indtil nu for nylig og desværre fremdeles har den Mand, der fik 130, skullet anvende 175

for at eksistere og holde sin Bedrift oppe. Det er Ulykken. Det ærede Medlem skulde være sig vel for igennem Udtalelser her eller andetsteds at give Bidrag til, at saadanne Tilstande opretholdes.

Nu siger det ærede Medlem, at han vil samle. Han talte om, at der maa tilvejebringes en Samling om denne Opgaves Løsning, og Regeringen har, sagde han, i den Henseende været meget uheldig. Det ærede Medlem var tilfreds med, at Regeringen i sin Tid tilraadede Forhandlinger for at tilvejebringe en Udligning af denne Prisdifferens; men Regeringen havde straks givet op. Og hvorfor har den det? Jo, det har den for det første, fordi Regeringens Tilbud i den dertil indrettede socialistiske Presse blev mødt med ubetinget Afvisning og absolut Haan, og dernæst af følgende Grund: Da der ved Parternes eget Initiativ, efter at Regeringen havde fremsat sine Udtalelser, kom Forhandlinger i Gang, saa skrev Arbejdsgiverforeningen, at den var rede til at forhandle om, hvorledes man gennem Lønreduktion og „paa anden Maade“ kunde bringe Erhvervslevet i Gang, men hertil svarede Arbejderne: Vi taaler ingen Lønreduktion og finder os ikke i, at der røres ved dette Forhold, og til dette svarede Arbejdsgiverne: Ja, de andre Maader — dem ønsker vi ikke at tale om. Jeg har her sagt, at der er fra begge Sider begaaet Fejl; og derfor har jeg udtalt i denne Sal, at i samme Grad som det maatte være muligt at komme alle Parter i Produktionen i Tale med det Formaal at faa en Udligning af de Forhold, som er Aarsagen til Erhvervenes Vanskeligheder, i samme Grad er Regeringen rede til at tage Sagen op og søge at formidle Modsætningerne, for at vi til syvende og sidst kunde naa et Resultat.

Og naar det ærede Medlem saa kraftigt henpeger paa, hvad det var, han udrettede i sin Tid — det gør han jo ved enhver Lejlighed, og det er jo saa rimeligt, at man synes godt om, hvad man selv gør — nemlig at søge at samle de politiske Opfattelser i alle Samfundsklasser om de Opgaver, som skulde løses — det ærede Medlem har jo jævnlig talt derom —, saa vil jeg sige, at det er væsentlig lettere i en Tid, hvor der stadig væk som Resultat af Bestræbelserne kan ydes mere, hvor man stadig væk skal tilvejebringe en Samling om at yde, dèr er Sagen meget lettere og simplere, end hvor der skal tilvejebringes en Samling om at give Afkald, om at skruer Fordringerne ned, i det Haab, at man saa skal naa til saadanne Tilstande, at man igen kan gaa fremad. Jeg vilde hilse det med stor Glæde, om det ærede Medlem vilde bestræbe sig for i sin